Ч. 226. Неділя 22 (9) жовтня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Послідний акт
росийско-японьскої війни.

Росийско-японьска війна закінчила ся вже по всій формі а її послідним актом суть манїфести обох цісарів, росийского і японьского, видані до своїх народів з нагоди ратифікациї мирового договору в Порсмес в північній Америцї, котрий від дня 15 с. м. став правосильний. Оба тоті манїфести, яко послїдні історичні документи кровавої війни, якої сьвіт ще доси не видав, годить ся записати ва вічну памятку. Царский манїфест, оголошений дня 19 с. м., каже:

„Бог допустив на вітчину тяжкі іспити і удари в кровавій війнї, котра дала многі докази хоробрости і докази нашого славного війска в страшних борбах з хоробрим і могучим неприятелем. Тота так болюча для всїх війна для всїх закінчила ся; Всхід нашої держави буде розвивати ся в мирі і в добрих відносинах сусїдских з теперішним нашим приятелем, японьскою державою. Сповіщаючи нашим підданим заведенє мира, ми певні, що їх молитви сполучать ся з нашими, щоби Господь Бог поблагословив наші великі труди, які маємо сповнити разом з вибраними народом мужами для усовершеня і блага Росиї".

В манїфестї японьского цісаря сказано: „Ми уважали завсїгди за першу основу нашої межинародної полїтики удержанє мира на Всходї і береженє безпечности для нашої держави. Піддержуванє сих високих задач було завсїгди нашою постійною цїлию; але в послїднім роцї, з причин, які нам наказувала конечність самоудержаня, попали ся ми у ворогованє з Росиєю. Наша армія і маринарка поробили відповідні приготовленя до оборони краю і протерпіли всїлякого рода труди війни поза краєм і так осягнути славні успіхи. Наші власти цивільні в згоді з парляментом сповними ревно свій обовязок в підпираню нашої волї. Все, чого було потреба для веденя війни і внутрішних та заграничних справ, приготовлено старанно, як того вимагало положенє. Наш нарід знав міру і був розумний, зносив охотно великі тяґари народних видатків, причиняв ся великодушно до коштів війни і старав ся одподушно берегти значінє і повагу держави. Успіх треба признати у великій мірі добротливим духам наших предків, преданности наших урядників і офіцирів і жертволюбивому патриотизмови цїлого нашого народу.

По двайцятьмісячній війні становище нашої держави скріпило ся а інтереси краю спромогли ся, а що ми нїколи не захитали ся в нашій постанові удержаня мира, то було би то против нашої волї, як би ворогованє мало було й дальше продовжати ся, а наш нарід був без потреби виставлений на страшну війну. Коли президент Сполучених Держав в інтересї мира і людяности порушив гадку, щоби Японія і Росия завели мирові переговори, то ми в повній мірі удобрили єго щирість і єго добру волю і длятого приняли єго почин і визначили своїх повновластників, що мали переговорювати з росийскими.

Повновластники обох держав зійшли ся і радили. Росийскі повновластники згодили ся на предложеня наших і так заявили щиро свою миролюбивість. Ми розважили услівя мира, а що знайшли їх в повній згоді з нашою волею, то приняли їх і ратифікували. Коли же мир тепер славно забезпечений, то чуємо ся щасливі, що можемо просити благословеня наших предків для великого дїла, котрого плоди можемо передати нашим предкам.

Єсть нашим щирим бажанєм дїлити ся славою з нашим народом і радувати ся довго благословенієм мира зі всїма народами. Росия єсть знову приятелем Японії і бажаємо щиро, щоби добрі, сусїдскі відносини, які тепер знов завели ся, стали тїсні і сердечні. Нехай же тепер в часах постійного поступу не устають змаганя, щоби внутрішні і заграничні справи поліпшити, підчас коли войскова спроможність

---

2)

Король диямантів.

(З анґлійского — Ришарда Марша).

(Дальше).

2.

Коли я попоїв — даром дістав я тут ліпшу їду, як дано менї за мою послїдну корону в полудне — почало мене чувство, що я все таки опинив ся в дуже неясчім положеню, радше непокоїти, як бавити. Що я звідки небудь довідаю ся якоїсь радістної для мене новини, в то я анї на хвилю не вірив. Сам один як палець, знав я аж надто добре, що не мав ні одної близької душі. Я нїколи не мав приятелів, нї перше нї тепер. Коли моя мати умерла, мав я посаду в однім склепі, з котрого мене вскорі відправили, бо я був на стілько необорожний, що поперечив ся з бухгальтером.

Від того часу минуло дванайцять місяців, в часї котрих видав я при безуспішних гляданях за новою посадою всї мої ощадности.

Я їв сам один. Кельнер сказав менї, що я в сїй хвили єсьм одиноким гостем в готели. Я міг собі уявити, що серед таких обставин мушу бути для господині дуже пожаданим.

Кельнер, чоловік з червонавим волосєм, мав якісь дивні, великі очи з темним блеском, що робили на мене неприємне враженє, коли він мене обслугував. Пізнїйша моя відраза до него ще збільшила ся.

Вставши від стола, висловив я мимохіть гадку, яка мною ворушила:

— Так, Джемс Савтем! Бодай сидиш вже!

Ті слова сказав я, не роздумавши, досить голосно до себе самого, в хвили, коли кельнер саме ладив ся з кількома тарелями в руці вийти з комнати.

Коли я то сказав, вилетїла посуда з єго рук на землю і порозбивала ся на дрібні кусні. Кельнер обернув ся до мене так напрасно, немов би хотів кинути ся, аби висадити двері. При тім черти єго лиця страшенно змінили ся, а зіницї очий розширились до неприродної величини. Він видивив ся на мене мов божевільний і знов замітив я єго дивні очи.

— Хто ви до чорта? — крикнув він до мене. — Звідки ви знаєте, що я називаю ся Джемс Савтем?

Не знаю, як то стало ся, але нагло щось немов би мене торкнуло — сам не знаю длячого.

— Ви Джемс Савтем, що перше перебував в Дельбору? — сказав я.

Я бачив, що той чоловік почав сильно тремтїти — чи з лютости чи страху, не міг я розріжнити; але менї здавало ся, що з одного і другого.

— Що вас то обходить? — зашипів.

— То, що я вас мушу мати.

На столї стояла порожна фляшка з пива. З скоростию дикого зьвіря скочив він наперед, вхопив фляшку і заки я ще зміг зміркувати єго намір, ударив мене нею — хоч був менший і слабший як я — так сильно по голові, що я стратив сьвідомість.

Скоро я прийшов знов на стілько до сил, що міг розібрати, що зі мною діє ся, замітив я, що лежу розпростертий на земли і що комната була пуста.

Мій іменник кинув мене імовірно як коду на землю і полишив мене там, де я упав. Я з трудом підняв ся і приложив руку до болючої голови. З напруженєм всїх сил старав ся я піднятись на ноги, при чім мої тремтячі члени були тяжкі як олово і тягнули мене в долину.

Коли то мала бути та радістна новина, якої я мав довідати ся, то я вже мав досить того.

Саме коли я силував ся найти опору в стїнї комнати, створили ся двері і висока худа женщина, котру менї представлено яко паню Барнес, увійшла до середини.

— Даруйте, пане — сказала і розглянула ся довкруги по комнатї, при чім поглянула уважно і на мене.

О скілько я міг пізнати, видавала ся она дуже здивованою.

— Я гадала, що кельнер є тут —

— Він був тут.

— А як давно пійшов?

— Буде вже добра хвиля.

— То дійстно дивно. Я єго вже всюди глядала. Я гадала, що він пійшов з вами на гору.

Тепер упав її погляд на побиту посуду.

— Що то є? Хто побив тарелї?

— Кельнер; випустив їх з рук. І фляшку розбив.

Що він розбив її на моїй голові, того я не сказав.

мусить і підчас мира позістати неослаблена. Треба старати ся поважно осягнути ту ціль в мирній дорозі. Відзиваємо ся до всїх наших підданих з усердним упімненем, щоби залишили всї манїфестациї, котрі можуть бути лиш виплывом пустодушности і приказуємо їм пильнувати як слід свого дїла та все робити, що в їх силї, щоби скріпити становище держави".

Вісти полїтичні.

З краєвих соймів. — Угорска криза. — Под ї в Росиї. — Справа норвеґского трону.

На вчерашнім засїданю долїшно-австрийского сойму пос. др. Люеґер і товариші поставили пильне внесенє, взиваюче Видїл краєвий, щоби на будучу сесию соймову приготовив реформу виборчу в дусї загального голосованя. Пильність внесеня і само внесенє ухвалено великою більшостию против послів з палат торговельних і більшої посїлости.

З Будапешту доносять, що з причини неухваленя континґенту рекрутів на сей рік заряд войсковий постановив пустити вояків, що вислужили три роки, лиш на дві недїлї урльопу а відтак покликати їх знов до служби і задержати аж до 1 сїчня 1906. В декотрих полках зголосило ся однак вже тепер так богато добровольцїв, що вислужених вояків можна буде вже тепер пустити домів. По 1 сїчня 1906 вислужені вояки будуть увільнені а на їх місце будуть покликані запасні резервісти з трох лїт, котрі будуть доти задержані, аж парлямент ухвалить континґент рекрутів.

Характеристичну вість подає з Петербурга берлиньский „Tageblatt", котрий доносить, що в Петербурзї відбуло ся кілька зборів робітничих, на котрих ухвалено резолюцию, що загальний страйк був би тепер невідповідний, позаяк робітники мають ще за мало оружия. Длятого з проголошенєм загального страйку треба підождати аж до грудня або сїчня і приготовити в цїлій Росиї збройний опір против войска. Тодї при помочи народу можна буде числити на поваленє правительства.

Указ царский постановляє, що уживанє польскої і литовскої мови яко мови викладової в приватних школах царства польского і Литви може поки що бути допущенє, а лиш для науки історії і ґеоґрафії мова росийска позістає обовязуюча.

Кандидатура даньского князя Кароля на норвеґский престол висуває ся що раз більше наперед. Даньска ґазета „Nation. Tidende" доносить навіть, що справа кандидатури кн. Кароля даньского була вже навіть предметом наради даньскої ради кабінетової. Нарада вела ся над питанем, чи затвердженє кандидатури має бути зависиме від народного голосованя. Голосованє мало би показати, чи більшість норвеґского народу бажає вступленя даньского князя на престол. Князь бажає собі такого голосованя.

Звіт Народ. Торговлї.

З нагоди надходячих загальних зборів, які мають відбути ся дня 1 падолиста, видала Дирекция „Народ. Торговлї" слїдуючий звіт за рік адмінїстрацийний 1904/5:

Маєток товариства підніс ся в тім роцї адм. (в коронах) з 143.406·58 до 145.711·53, отже о 2.304·95 і складав ся: з удїлів в сумі 190.670·54, з фонду резервового 33.198·73 і резерви товарової в квотї 2.842·26.

Вкладок на книжочки було з кінцем року 808.083·68; в порівнаню з попередним роком зросли о 40.483·90. З сего слїдує, що відношенє власного майна до чужого представляє ся як 1 : 5·5. Вартість камениць, по відтягненю довгів гіпотечних, виносять 329.569·20 і сей без жадного ризика уміщений капітал представляє поважну забезпеку для вкладок.

Число членів 1061 з попередного року зросло о 13 нових членів, отже з кінцем адм. року було членів 1074. Рух в тім напрямі представляє ся так: Нових членів приступило 34 з квотою удїлів на 5.024, давнїйші члени доплатили до своїх удїлів 1.416·45, разом вплинуло на удїли 6.440·45; виступило 21 членів, (з того 10 умерло) і ті вибрали удїли свої в квотї 1.224·32. Кромі того виплачено часть удїлів 3 особом на квоту 7.300 (ті не перестали бути членами, бо часть удїлів полишили дальше, але більших квот потребували на закупно недвижимостий), так що з удїлів убула квота 8·524·32 і через те, хотяй число членів, зросло о 13, квота удїлів упала в порівнаню з роком попередним о 2.083·87 і виносила з кінцем року адм. 109.670·54.

Персонал службовий „Народної Торговлї" складав ся з 30, в червни 1905 р. з двох директорів, інспектора складів, бухгальтера, кореспондента, заступника секретаря, помічника бухгальтериї, практиканта бухгальтериї, контиста і возьного при головнім зарядї, з двох аґентів подорожуючих у відділї посередництв, маґазинера при головнім маґазинї та 14 начальників складів, 2 начальниць, 14 касиєрок, 9 помічників і 52 практикантів при складах філїяльних — разом 104 осіб.

Цїлий торговельний персонал, занятий в адмінїстрациї складів „Народної Торговлї", з виїмкою двох членів, вийшов з учеників товариства. Від початку заснованя товариства принято на практику 326 учеників; з тих в послїднім роцї було в чинній службі товариства 95 осіб, а 25 отворили свої торговлї. В послїднім роцї отворили свою торговлю пп. Свищ і Іванець в Надвірній. З практикантів торговельних виписано від основаня товариства на помічників 137, в послїднім роцї адмінїстрацийнім 7; з тих задержано чотирох в службі, два відійшли до війска, а один дістав місце в иншій руский торговельний институциї.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 21 жовтня 1905.

— Ц. к. краєва Рада шкільна іменувала в народних школах: Каз. Грабину учителем 6-кл. школи мужеской в Надвірній, Кал. Левандовского упр. 5-кл. муж. шк. в Бережанах, Дамяна Хомяка управит. 5-кл. муж. шк. в Березові, Мих. Момотівну учит. 5-кл. жін. шк. в Борщеві, Ант. Ланового управит. 2-кл. шк. в Княжім, Ів. Костишина

— Що той чоловік собі гадає; мушу поглянути, де він є.

З еї лиця можна було пізнати, що она здогадує ся чогось більше як то, що бачила; але она нїчого не сказала і вийшла з компати. Я зробив то само і пійшов до моєї компати, аби положити ся до ліжка, не знаючи, як пояснити собі весь, що я нинїшного дня пережив.

Може бути, що завтра поведе ся менї лїпше — думав я. І тому поклав ся чим скорше до ліжка і справдї вскорі заснув.

Ледве то стало ся, коли знов збудив мене стукіт в двері. Той стукіт мусїв мене обудити з глубокого сну, бо я якийсь час дармо силував ся нагадати собі, де я властиво є. Поволи лиш прийшов я до пересьвідченя, що хтось знадвору будить мене.

— Хто там?

— Панї Барнес, господиня. Я хотїла би з вами поговорити.

— Що, тепер? Котра то година? Чи не можна того відложити до рана?

— Нї, мушу сейчас з вами поговорити?

В поспісї, з яким я клав ся до ліжка, забув я згасити ґаз. Одївши ся на скоро, отворив я двері і застав панюБарнес, що стояла в сїнях з горіючою сьвічкою в руках. Видавала ся дуже неспокійною і виглядала блїда і змішана.

— Не можу найти кельнера — сказала.

— Ах, дуже менї прикро, коли єго потребуєте — відповів я дуже роздразненим голосом — але що мене то обходить?

— Менї здає ся, що вас то найбільше обходить. Скажете менї, що між вами було на долинї в їдальни?

— Нїчого такого, що могло би вас займити.

Она поступила крок наперед і посьвітила сьвічкою менї в лице та уважно менї приглядала ся. Як здавало ся, мусїла щось відкрити в моїх чертах, але що то було, того я не міг відгадати.

— Хочете мене дурити! Ви мали суперечку з ним? Хто ви? Скажіть менї весь; я маю право то знати, бо я єго жінка.

Єго жінка! Історія починала чим раз більше мотати ся.

— Менї здає ся, що ви називаєте ся Барнес?

— Атже і він так називає ся. Що стало ся? Що ви про него знаєте? Не укривайте нїчого передомною!

— Що я маю про него знати? Не знаю нїчогісенько. Чесне слово вам даю, що я не бачив того чоловіка в житю, доки не переступив того порога.

— Не можу вам вірити; не говорите правди. Длячого і куди він пійшов? Жадаю, аби ви менї то сказали.

При тих словах так на мене наперла, що я мусїв подати ся назад. Скоро обернувши ся, замкнула двері на ключ і оперла ся о них плечима. Єї голос став аж хрипкий, а єї цїла постава була така грізна, що можна було побоювати ся навіть нападу з єї сторони.

В тім готели дїяли ся дивні річи. Яка ще несподїванка мала мене стрітити?

— Ну, коли ви кажете, що той чоловік, що від вчера вечера пропав, єсть вашим мужем, то я можу собі уявити, що ваш неспокій мусить бути великий. Але ви цїлковито помиляєте ся, коли гадаєте, що я що небудь тут винен. Мимо того довідаєте ся точно о всїм, що між нами стало ся. Як знаєте, ваш чоловік послугував менї при вечери; за той час не промовили ми до себе й кількох слів. Коли я встав, сказав я до себе кілька слів, які міг я може за голосно вимовити. Отже ті слова дуже вашого чоловіка збентежили, а я цїлком не знаю длячого.

— А які слова ви сказали?

— Щось такого: Я мушу вас мати.

Женщина з нервовим рухом оперла ся плечима о двері і простогнала:

— Чи ви полїцийний урядник?

— Нї, цїлком нї. Звідки взяла ся у вас та думка? Ви очивидно мусите лїпше знати як я, що ваш муж має на своїй совісти. З цїлого єго поведеня можна лиш заключити, що він має важну причину боятп ся полїциї, бо ледве я мимохіть і несьвідомо сказав ті слова, котрих може бути уживає полїция, коли він як божевільний вхопив фляшку із стола і одним ударом повалив мене на землю.

— Він ударив вас фляшкою? — лице женщини поблїдло. Я бачив, що она з трудом держить ся на ногах. — Але ви менї не сказали о тім нїчого, коли я вечером була в комнатї.

— Я не міг тодї о нїчім думати і був цїлком приголомшений несподїваним ударом. Я постановив собі лиш заждати до рана і аж тодї з ним почислити ся.

(Дальше буде).

управителем 2-кл. шк. в Саранчуках; учителями (-льками) 1-кл. шкіл: Ом. Коробійовского в Котові, Рих. Курцбавера в Глинній, Ст. Валіґурского в Межибродю линицкім, Ант. Пемняка в Любші. Стан. Полька в Корабниках і Герм. Лявтербахівну в Зеленій; — перенесла: Анд. Саленгу учит. з Трудок до Купич, Йос. Квятковску учит. з Бартковець до Дембова, Мих. Чуру учит. з Рожвітова до Рудолович, Стеф. Думинівну учит. зі Східниці до Летні; — в стан супочинку перенесла учителів: Григ. Роговского в Слобідці і Петра Костишина в Баличах подорожних. — Кравва рада шкільна вилучила громаду Фалиш в стрийскім повіті зі шкільного округа в Станькові і утворила 1-кл. школу в Фалиши, та з'орґанізувала 1-кл. школи в Майдані, городецкого повіта і в Модзелівці, підгаецкого округа; признала безпроцентові позички на будову шкіл: в Товмачику, коломийского округа 6.000 К і в Семенові, теребовельского округа 4.000 К.

— **Дрібні вісти.** Віче державних урядників відбуде ся у Львові в неділю дня 29 с. м. в ратушевій сали. — Депутация народних учителів удасть ся в понеділок рано до сойму, аби у послів підперти свої жаданя о полішпене платні. — Читальню для учеників відкрито перед кількома днями в ґімназиї Франц Йосифа у Львові. — Перший сніг упав у Львові вчера рано. — Товариство „Ризниця“ жертвувало на церков сьв. Володимира на Засяню в Перемишли 1000 К.

— **З електричної зелїзниці у Львові.** В цїли управильненя руху на міскім електричнім трамваю ухвалив львівский маґістрат закупити 10 нових возів з моторами по 16.000 корон, вибудувати другий шлях від стациї коло церкви сьв. Петра і Павла до Личаківскої рогачки коштом 36.000 корон, вибудувати шлях до міского театру попід будинок дирекциї скарбу коштом 60.000 К і виміняти шини на просторі 3 клм. старого шляху коштом 120.000 К.

— **Пявка.** В понеділок дня 23 с. м. розпічне ся перед трибуналом судиїв присяжних в Ряшеві розписана на цїлий тиждень розправа о цїлий ряд обманьств і лихву, яких від довшого часу допускав ся звістний в тамошній охрестности лихвар Яков Друкер До розправи покликано 50 сьвідків.

— **З філїї „Сільского Господаря“ в Олеську.** Наша філїя має сего року в своїй шкілцї 2.000 щеп овочевих на продаж, а то: грушки по 80 с., яблоні, сливи і черешнї по 60 с. за штуку (цїни знижені). Щепи гарні і дорослі. При зголошуваню треба подати докладно свою послїдну стацию зелїзничу і належитість за щепи наперед прислати. Члени Олеської філїї, уплативші за р. 1905 свою членьску вкладку (2 К), одержать 3 щепи даром, о котрі однакож мусять ся зголосити. Можна і тепер приступати в члени і сейчас одержать новоприступивші 3 щепи даром. Члени, що не належать до філїї в Олеську, лиш до центрального товариства у Львові, або до якої иньшої філїї „Сільского Господаря“, можуть тілько через Головний Виділ у Львові або взглядно через виділ своєї філїї набути наші щепи і тому потребують тамже о ті зголошуватись. — *Від виділу філї „Сільского Господаря в Олеську“.*

— **Огні.** В Підлужи коло Станиславова згоріли два селяньскі господарства, вартости около 6.000 К. Причиною пожару були сїрники в руках дїтий. — В Залужи, чесанівского повіта, знищив огонь три господарскі загороди зі всїма припасами збіжа і дві стодоли. — В Чолгинях коло Яворова згоріли два господарства. — В Яворові старім упали жертвою огню дві селяньскі загороди, вартости 4.000 К. — В Замочку коло Жовкви згоріли три господарства.

— **Оркан** лютить ся вже від кількох днів на Північнім мори. Корабельна комунікация перервана, кілька кораблів осїло на мілинї. Двайцять шість моряків погибло.

— **Опери і концерти крізь телефон.** Варшавскі часописи доносять, що директор варшавских телефонів, інжинїр Ольшевский, дістав дозвіл на уладжене в Варшаві сїти мікрофоно-телефонїчної для слуханя опер і концертів. В тій цїли п. Ольшевский задумує уладити самостійну сїть для лучення абонентів з театрами, фільгармонією і концертовими салями. В той спосіб властителї таких апаратів будуть могли, не виходячи з дому, слухати опер, оперетoк і концертів. Мікрофонові апарати зладжені після послїдної системи винайденої перед 4 лїтами. Оплата за користане з того телефону має виносити 150 рублів річно.

— **Самоубийство.** В четвер вечером дала знати на стацию ратункову у Львові якась молода женщина, що в домі при ул. Краківскій ч. 6 занедужала нагле еї товаришка, Анна Зборовска, що мешкала там на III. поверсї. Коли лїкар прибув на місце, сконстатував отроєнє. Зборовска вправдї жила, але була непритомна і мимо всяких заходів лїкаря померла. Товаришка Зборовскої оповідала лїкареви, що она отруїла ся в наслїдок того, що один лїкар, котрий удержував з нею зносини, покинув еї і як відтак показало ся з листу писаного Зборовскою до одної приятельки, оповідане то було правдиве. Тілько поведенє товаришки в хвили, коли Зборовска борола ся з смертию, було загадочне, бо она позабирала з мешканя самоубийницї ріжні річи а відтак зникла, не даючи о собі нїчого знати. В тій справі поліция зарядила слїдство.

— **Незвичайне убийство.** З Берлина доносять о незвичайнім убийстві, довершенім в Бруншвику. Именно практикант банковий Брунке застрілив онгди вечером дві панни з поважаної купецкої родини Гарс і то на їх власне жаданє. Брунке мав разом з ними застрілити си, але на вид двох трупів не стало ему відваги і він віддав ся в руки поліциї.

— **Убийство матери.** В Замулинцях коло Коломиї в ночи на 19 с. м. селянин Іван Вольский убив сокирою свою власну матір, а сам привязавши ся до дерева, утопив ся в Пруті, полишивши на березї лист, в котрім повідомляє, що сам допустив ся убийства матери, аби кого иншого о то не підозрівано. Причиною того страшного злочину були маєткові спори. Вчера виїхала на місце злочину судово лїкарска комісия.

— **Намять у зьвірят.** Загально звістний переказ про льва, котрий на арені в Римі ощадив невільника за те, що той колись на пустини витягнув тому льву колючку із зраненої лаби. Недавно лучила ся подія, яка також вказує на память у зьвірят. Кароль Гаґенбек з Гамбурґа, торговельник диких зьвірів, продав зоольоґічному огородови в Новім Йорку пару львів і пару тигрів, котрих сам обходив в Гамбурзї через кілька місяців. Майже по двох роках, як продав тих зьвірів, звиджував він той огород в Новім Йорку. При тій нагодї просив директора, аби показав ему продані ним льви і тигри, та запевнював, що они єго пізнають. Директор вволив єго просьбі, але не довіряв словам Гаґенбека. Коли оба станули перед клїткою з львами, Гаґенбек промовив по нїмецки: „Як жеж вам веде ся, Квеніє і Вільгельме? А що чувати у вас, Кунте і Кунтессо?“ звернув ся Гаґенбек до тигрів. В тій хвили львиця, котра апатично дрімала в клїтцї, скочила на рівні ноги і з риком почала дерти ся по кратах. Лев так само приступив до крат і з вдоволеня вимахував хвостом. Гаґенбек протягнув руку через крати і гладив зьвірята та давав їм лизати свої руки. Подібно пізнала єго пара тигрів і з видимим вдоволенєм позволила ся гладити як коти. По 21 місяцях зьвірята затямили собі свого давного пана і урадували ся, коли єго побачили

Телеґрами.

Прага 21 жовтня. Правительственний проект реформи виборчої предкладає утворене V курий виборчої 36 послів. Курия більшої посїлости має бути подїлена на фідеїкомісову і звичайну. Перша буде вибирати 16 послів, друга в 7 округах 54 послів. Число послів з міст має бути помножене з 72 на 91 послів, з чого на Прагу припадає 12 послів замість 10. Громади сїльскі мають вибирати 84 замість 79. Право виборче в загальній курий буде мати кождий горожанин, що скінчив 24 рік житя і від 6 місяців проживає в одній громадї.

Відень 21 жовтня. Poll. Corr. доносить, що австро-угорске правительство повідомило російске о принятю запрошеня на межинародну конференцию мирову в Газї.

Льондон 21 жовтня. Кн. Кароль даньский одержав іменоване на почетного команданта анґлїйскої маринарки.

Париж 21 жовтня. На вчерашній радї кабінетовій підписав Любе декрет скликуючий парламент на 30 с. м.

Петербург 21 жовтня. (Пет. Аґ.) У висших кругах розійшла ся чутка, що Побідоносцев з причини недуги уступив зі свого становища.

Петербург 21 жовтня. Університет в Томску замкнено. В Одесї підчас зборів молодїжи на університеті прийшло до бийки з поліцією, котра покалїчила кільканайцять осіб.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 20 жовтня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·80 до 8·—; жито 5·90 до 6·10; овес 6·20 до 6·40; ячмінь пашний 5·50 до 5·80; ячмінь броварний 6·30 до 6·60; ріпак 11·50 до 11·75; льнянка —— до —·—; горох до вареня 8·25 до 9·—; вика —·— до —·—; бобик 6·10 до 6·30; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшина біла 45·— до 60·—; конюшина шведска 55·— до 70·—; тимотка —·— до —·—.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 27).